

HÃY TRỞ VỀ VỚI THIÊN CHÚA MANG THEO LỜI KHẨN NGUYỆN

... Tri ân Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II (1978-2005) vì nhận ơn hồi tâm thống hối vào tối 2-4-2007, đúng 2 năm sau khi Người trút hơi thở cuối cùng (2-4-2005). Xin nhường lời cho cô Barbara - 33 tuổi - sống tại thành phố Bologna (Trung Bắc Ý).

Tôi phải bắt đầu câu chuyện cuộc đời tôi cách đây hơi lâu một chút.

Tôi từng có một Đức Tin sống động chuyển núi dời non, một Đức Tin tươi vui khi tôi gia nhập phong trào Thanh-Sinh-Công. Phong Trào thật sự mở ra trước mắt tôi những chân trời mới lạ về tinh thần phục vụ, tình huynh đệ và cộng đoàn. Thế nhưng sau đó tôi lại đại đột phạm một lầm lẫn lớn khi tách khỏi Phong Trào, vì không chịu cái cảnh bị thiệt thòi về tình cảm "có đi mà không có lại"! Thế rồi không biết tự lúc nào, tôi lại rơi vào "vòng tay thầy giáo"! Chuyện xảy ra vào năm 2000. Ông thầy đã có vợ con, hơn tôi đến 30 tuổi và hai đứa con của thầy cũng lớn tuổi hơn tôi một chút!

Cho đến lúc ấy tôi chưa hề biết đến đàn ông, vẫn là con gái còn trinh, vì quan niệm sự trinh khiết của thân xác và tâm hồn chỉ dành riêng cho tình yêu cuộc sống. Thế rồi khi rơi vào "vòng tay thầy giáo" tôi yêu đến độ trao hiến trọn vẹn cho thầy. Tôi quên bẵng các nguyên tắc luân lý đạo đức. Tôi đại đột nghĩ nên làm thành một gia đình mở rộng, rằng thầy yêu tôi tha thiết nhưng cùng lúc không thể bỏ rơi gia đình! Tôi thật sự bị giam trong tội lỗi, bị gắn chặt với ông thầy, coi thầy như đối tượng duy nhất đời tôi. Tôi đáng thương biết là chừng nào! Bởi vì sau này tôi mới hiểu ông thầy chỉ lợi dụng tôi để hưởng lạc mà thôi!

Trong khi đó, tôi lại có tình cảm đặc biệt dành riêng cho Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II. Tôi nhớ vào ngày 13-5-1981 khi nghe tin Đức Thánh Cha bị ám sát - năm ấy tôi lên 3 tuổi - tôi chạy thật nhanh đi lấy cốc tràng hạt. Rồi trước sự ngạc nhiên của thân mẫu, tôi hối hả nói với người: "Phải cầu nguyện"! Nói xong, tôi quỳ gối ngay trước bức ảnh Đức Mẹ MARIA mà chúng tôi có trong nhà bếp. Sau đó tôi muốn viết thư cho Đức Thánh Cha và chúc mừng sinh nhật của Người vào ngày 18-5.

Đáng tiếc thay, lớn lên tôi chỉ theo dõi Đức Gioan Phaolô II từ xa xa. Cho đến khi sức khỏe của Người giảm sút và cũng là lúc tôi chìm ngập trong bùn nhơ tội lỗi, thì tôi lại bắt đầu chú ý đến Người. Tôi nhìn hình ảnh Người qua truyền hình và đến năm 2004, tôi đọc các tài liệu của Người. Cuốn sách đầu tiên tôi đọc là cuốn "Hãy Đứng Lên, Nào Chúng Ta Đi!" Tôi có cảm tưởng như đó là lời gọi riêng đến tôi:

- Con hãy đứng lên, hãy can trọng, hãy lắng nghe bước chân Chúa đi qua và hỏi xem Chúa muốn gì nơi con, hãy là ngọn đèn chiếu sáng trên giá cao!

Sau hai đêm thức trắng vì nghĩ đến Đức Thánh Cha, ngày 2-4-2005 tôi đột ngột bỏ hết công ăn việc làm và trước nỗi lo lắng của gia đình, tôi lên đường về thủ đô Roma. Tôi chỉ mong đến nơi kịp lúc Người còn sống, bởi vì tôi không muốn, cũng không thể để Người chết một mình! Tôi có cảm tưởng như Đức Thánh Cha gọi tôi. Tôi phải ra đi và chỉ muốn ở bên Người.

Tôi đến quảng trường thánh Phêrô ở bên dưới cửa sổ phòng Đức Thánh Cha vào lúc 6 giờ chiều. Tôi nhập đoàn với đám đông cất lời ca tiếng hát và mắt hướng về cửa sổ. Tôi cảm thấy mình đang có mặt đúng chỗ! Tôi quên hết mọi lầm lẫn tội lỗi và trong trái tim tôi chỉ còn lại hình ảnh của Đức Thánh Cha và niềm hy vọng trông thấy Người bình phục.

Tôi đâu có hiểu rằng giống như Đức Chúa GIÊSU KITÔ, Đức Thánh Cha phải ở trên Cây Thánh Giá và chỉ xuống khỏi Thánh Giá trong vinh quang của THIÊN CHÚA CHA mà thôi.

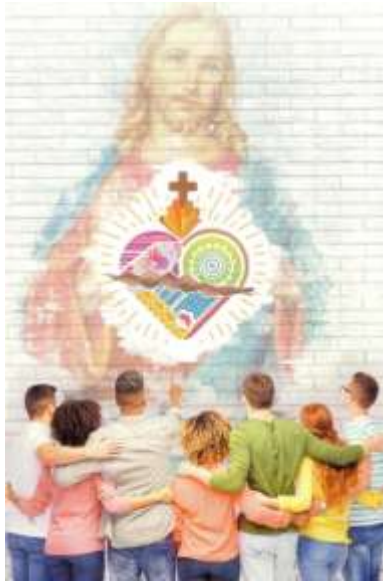
Sáng Chúa Nhật hôm sau tôi trở về nhà với con tim chịu nặng nỗi buồn nhưng cùng lúc lóe lên tia sáng hy vọng.

Từ đó tôi tiến bước từ từ - với ơn lành THIÊN CHÚA ban - lúc nhanh lúc chậm, có lúc lên cao rồi lại rơi xuống tận bùn nhơ! Tôi bắt đầu nhận ra lầm lẫn và ý thức sâu xa về tội lỗi của mình. Tôi đã gây đau khổ cho nhiều người. Tôi đã xúc phạm đến chính tôi, và nhất là tôi đã xúc phạm đến Đấng đã hiến dâng mạng sống vì tôi. Cái chết của Đức Gioan Phaolô II đã mở mắt cho tôi nhìn thấy nhiều điều - đặc biệt cuộc đời tôi - dưới một nhãn quan khác. Đức Thánh Cha đã phó thác cuộc đời Người trong bàn tay Quan Phòng THIÊN CHÚA là CHA Nhân Lành và Hiền Mẫu MARIA Thiên Quốc và biến cuộc đời Người thành món quà trao tặng tha nhân cho đến giây phút cuối cùng, đồng thời tìm thấy niềm vui chân chính của một người đã trọn vẹn thực hiện ước nguyện. Còn tôi, cuộc đời của tôi đó, tôi đã dùng nó để phục vụ ai? phục vụ cái gì? Tôi đã lang thang phiêu bạt ở nơi đâu?

Bỗng chốc một tư tưởng lóe lên trong đầu: Tôi chưa từng ôm hôn Đức Thánh Cha! Tôi đã không làm được nơi trần gian và có lẽ sẽ không bao giờ làm được nơi thế giới bên kia! Tôi cảm thấy nhớ thương Người vô vàn! Và để làm dịu nỗi nhớ, tôi chỉ còn phương cách duy nhất là nghe tiếng nói của Người. Vậy là tôi nghe đi nghe lại đĩa CD "Abba! Cha Ơi!" Tiếng Đức Thánh Cha như lập đi lập lại với tôi: "Con sợ ai?"

Rồi tôi đọc ngẫu nhiên các tác phẩm của Đức Gioan Phaolô II. Nơi từng trang sách tôi có cảm tưởng như Người ở bên cạnh, đang cùng tôi tiến bước và Người lần bước theo nhịp bước của tôi.

Ngày 2-4-2006 tôi lại hòa nhập với đám đông canh thức tưởng niệm đúng một năm Đức Gioan Phaolô II về Nhà Cha. Tôi rất tiếc không có mặt tại quảng trường Thánh Phêrô - với một con tim được thanh luyện - để dâng lời cảm tạ THIÊN CHÚA về hồng ân Đức Gioan Phaolô II. Sau đó tôi sang Ba-Lan để dự lễ Phục Sinh và bước theo dấu vết của Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II. Tuy nhiên, con đường hoán cải của tôi vẫn chưa đến đích. Mãi cho đến Giáng Sinh 2006, trước Hải Nhi GIÊSU nằm nơi Máng Cỏ, tôi bỗng hiểu rằng, việc làm khẩn thiết hơn bao giờ hết chính là tôi phải thay đổi toàn diện cuộc sống đời tôi! Và Đức

Gioan Phaolô II đã cho tôi sức mạnh để làm cuộc thay đổi này. Tôi khởi hành cuộc chấm dứt hoàn toàn với tình trạng tội lỗi. Tôi hiểu rằng không còn gì hạnh phúc hơn và quan trọng hơn là dấu ấn đời mình trong Đức Chúa GIÊSU KITÔ, trong THIÊN CHÚA.

Giây phút tôi nhìn thấy trọn vẹn cái ghê tởm tội lỗi của tôi và nhận ra trọn chiều sâu thăm thẳm của lòng Nhân Hậu THIÊN CHÚA diễn ra vào ngày 2-4-2007. Hôm ấy tôi có mặt tại thủ đô Roma. Tôi viếng mộ Đức Gioan Phaolô II và chuyện vãn với Người. Rồi tôi tham dự Thánh Lễ cầu cho Người tại quảng trường Thánh Phêrô. Chính lúc này đây tôi hiểu rằng mình trở về từ xa. Với biết bao tình thương Đức Gioan Phaolô II đã đưa tôi đến đây và tôi vui mừng biết chừng nào khi cảm thấy đã được tha thứ. Giống y như thể là Người Cha đích thân đến gặp tôi, và Người lặng lẽ ôm hôn tôi. Người đã kiên nhẫn đợi chờ tôi. Trong vòng gần 6 năm, Người kiên nhẫn chăm sóc cây và không có trái.

Giờ đây Đức Gioan Phaolô II đã hoàn thành phép lạ nơi tôi: từ tăm tối Người mang tôi đến Ánh Sáng, Người làm cho tôi tái sinh vào Cuộc Sống Mới. Các câu chuyện cũ đã qua. Bây giờ câu chuyện mới nảy sinh. Tôi đau đớn ăn năn vì biết bao điều xấu xa tôi đã làm, vì đã không thực hiện một chương trình nào của THIÊN CHÚA trên cuộc đời tôi. Cùng lúc tôi cảm thấy thật an ủi vì biết rằng tôi đang tiến bước trên con đường nhỏ dẫn lên núi. Có Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II đi trước tôi và nơi cuối con đường, tôi có thể ôm hôn Người và bày tỏ trọn lòng tôi kính mến tri ân Người.

... "Hỡi Israel hãy trở về với THIÊN CHÚA của ngươi. Chính vì tội ác của ngươi mà ngươi đã vấp ngã. Hãy trở về với THIÊN CHÚA mang theo lời khẩn nguyện .. Ta sẽ chữa chúng khỏi tội bất trung, sẽ yêu thương chúng hết tình, vì cơn giận của Ta sẽ không còn đeo đuổi chúng. Với Israel Ta sẽ như làn sương mai làm nó vươn lên như bông huệ, cho bén rễ sâu như cây ngàn Libăng .. Chúng sẽ trở về cư ngụ dưới bóng Ta, sẽ làm cho lúa miến hồi sinh nơi đồng ruộng, tựa vườn nho, chúng sẽ sinh sôi nảy nở, danh tiếng lẫy lừng như rượu Libăng .. Ai đủ khôn ngoan để hiểu được điều này, đủ thông minh để biết được điều ấy? Quả thật đường lối THIÊN CHÚA rất mực thẳng ngay. Trên con đường này, người công chính sẽ hiện ngang tiến bước, còn kẻ gian ác sẽ phải té nhào" (Hôsê 14,2-10).

... Lạy Đức MARIA Chí Thánh, con xin dâng lên Mẹ lời cầu, với trọn lòng tín cẩn. Mẹ chẳng từ bỏ ai, nhưng hằng tha thiết đến phần rỗi của mọi người. THIÊN CHÚA không hề từ chối điều gì với Mẹ khi Mẹ cầu xin cùng Ngài. Xin Mẹ hãy ôm con vào vòng tay che chở vạm vỡ của Mẹ. Nếu Mẹ đủ lòng thương xót nhậm lời con khiêm tốn cầu xin, thì toàn thể hỏa ngục cũng không thể nào làm hại được con. Một cách nào đó, Mẹ là Bà Chủ của vận mệnh con. Vận mệnh con nằm trong đôi bàn tay Mẹ! Nếu Mẹ bỏ rơi con, thì con sẽ bị hư mất, không nguồn cứu giúp! Thế nhưng, Mẹ là Người Mẹ quá tốt lành, không thể bỏ rơi những ai đặt trọn niềm hy vọng nơi Mẹ!

Xin Mẹ cầu bầu cùng THIÊN CHÚA Ba Ngôi cho con và con tin chắc là mình sẽ được cứu rỗi! Ôi ước gì con có quyền làm cho mọi con dân trên mặt đất này nhận biết Mẹ! Ước gì con có thể loan báo khắp nơi sự cao cả, lòng nhân hậu và quyền năng của Mẹ! Điều mà con không thể làm được, con nguyện

mong cho các thần trí thiên quốc làm thay. Và ước chi chính các tên quỷ bị bó buộc phải xưng tụng rằng: "Mẹ là kỳ công của Bàn Tay THIÊN CHÚA, Mẹ có quyền lực THIÊN CHÚA trong tay, Mẹ thật khủng khiếp đối với ma quỷ và mọi sự đều phục tùng Mẹ! Mẹ là loài thọ tạo vô song! Mẹ là phụ nữ duy nhất, vừa là Trinh Nữ vừa là Mẹ. Mẹ đã sinh ra Đấng Cứu Thế. Cùng với Thánh Cả GIUSE, Mẹ có chỗ đứng riêng".

Như thế, Mẹ cao trọng hơn mọi Thiên Thần và các thánh: Mẹ thật là Chí Thánh, là thần thiêng! Con hy vọng nơi Mẹ và con tin chắc chắn vững vàng rằng, kể cả mọi quyền lực hỏa ngục, cũng không thể nào chiến thắng được con! Ước gì được như vậy. Tất cả các Thiên Thần và các thánh đồng thanh chúc tụng Mẹ đến muôn đời! Amen! Ước gì được như vậy!

(www.karol-wojtyla.org, Vicarius Urbis, Archivio Testimonianze, Lunedì 1 Gennaio 2007 /// Ioannes Paulus P.P.II, Karol Józef Wojtyła, "Totus Tuus ego sum, MARIA, et omnia mea tua sunt!")

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt